

EGLUTĒ

BIRŽELIS* 2004 * JUNE

VOL 55/NR. 6

EGLUTĖ

GEGUŽĖ / MAY / 2004 VOL 55 / NR. 5

PRIE EGLUTĖS SUSIRINKO:

Tėveli, aš tave myliu!....1
Sugrįžimas....1

Pasakų senelės pasakos
Joninių naktis....3
Undinė ir berniukas....5
Snelės pasaka....7
Pasakėlė apie avietes....8
Žolija....9
Amžinai....9

Senolio padavimai,
legendos, istorijos
Yra dar ir vardo diena....11
Joninės....15
Rasošventė....15
Lopšinę ošia
taiga....16

Vaikų kūryba....19

Galvosūkliai...33

Ar žinai?...28

Pirmame viršelyje: Melissos Padriezaitės piešinys,
Šv. Kazimiero mok., Los Angeles, CA.

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata - 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus - 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo taryba

REDAKTORĖ: Aušra Spitrienė

ADMINISTRACIJA, MAKETAVIMAS, SPAUSDINIMAS: Ričardo spaustuvė. tel.: 708-430-1911

EGLUTĖ (USPS 169-200)(ISSN 1078-411X) a magazine for children in Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00 single copy \$1.50, to Lithuania and other countries. \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL 60465. Second class postage paid at Lackport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: Eglute Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL 60465.

Tėveli, aš Tave myliu!

Visai neseniai sveikinome savo mylimąsias mamytės ir močiutes su Motinos diena. Na, o dabar – birželis pražydo įvairiaspalviais žiedais mūsų brangiesiems tėveliams ir seneliams. Kokia dovana tinka tėveliui? Bet kokia miela dovanėlė, o geriausia – tavo paties rankomis padaryta, ar ta proga nupieštas atvirukas ir žinoma, gražiosios birželio gėlės.

O ką palinkėti? Laimės, sveikatos... Ką besakytum, tėvelis supras visus žodžius. Apkabink tėtį ir pasakyk:

- Tėveli, aš Tave myliu!

Pamatysi kaip švies džiaugsmu tėvelio akys! O šis eilėraštis tebūnie dovana tavo seneliui.

SUGRIŽIMAS

Martynas Vainilaitis

Imu anūką už rankutės –
Pirma kelionė po žiemos.
Netrukus tėviškės pirkutės
Beržų kepurėmis pamos.

Praeisim drevę – miško žynę,
Kemsyną, sklidiną vėsos.
Laukų našlaitės atpažinę
Visom raselėm surasos.

Paglostys žiedlapį anūkas:
„Kiškelio rožė – va ir va!..”
Ir žalias ilgesio monukas
Nutrauks takelį ties dirva.

Išgirsiu gaidį –
Giesmę lėtą, –
Pavirsiu kaimo berniuku.
Bėgiosiu pašile smėlėta
Su prijaukintu stirniuku.

Labai geri monuko pokštai:
Bučiuos pietukas pieveles.
Skambės gurgučiais
Eglių bokštai,
Ganysiu baltas aveles.

Ilgi rytai ir dienos ilgos,
Dangus kaip sąžinė ramus.
Suversiu žemuoges
Ant smilgos,
Parnešiu mamai į namus.

„Mamyte, mama, tau karoliai!”
Ir jokio atgarsio – tyla...
Tylės beržai –
Pasenę broliai –
Anų dienų ana sula...

Rasos lelijos karūnuotos.
Dabar sesuo augina jas.
Ir mano avys kaip sapnuotos
Išnyks tarp girių pro skujas.

Reti, nebylūs eglių bokštai
Barstys
Pernykščius gurgučius.
Neteks jėgų monuko pokštai.
Ir mes užeisim... į svečius.

Ramiai paglostysiu anūką:
- Buvai man šilo stirniuku.
Dabar pavirsk į piemenuką,
Pabūk man kaimo berniuku.

Iš avelių debesų
Vėjo siūlu vilnoniu,
Mezga pasaką senelė,
Deda pasakų skrynelėn.
Atsisėsk ir paskaityk
Pasakų šalin sugrįžk.

JONINIŲ NAKTIS

Seniai seniai, kai miškuose knibždėjo laumės ir miškiniai, žmonės naktimis bijodavo eiti į mišką. Visi žinojo: jei sutiksi laumę – namo nebesugrįši.

Bet vasarą, kai naktys pačios trumpiausios, žmonės sveikina dieną, kad ji nugalėjo naktį. Tądien jie ligi aušros kūrena laužus.

Kartą šventės metu išilinksminę jaunuoliai susilažino, kad nakčia nueis į mišką. Pats pirmasis į mišką išėjo Jonas. Ėjo kelią pasišviesdamas žibintu, dairėsi į šalis, bet aplink buvo ramu. Jis jau suko atgalios, tik

Matai, kad pasakose būna daug visokių gražių senoviškų ir nevisai suprantamų žodžių. Bet nenusimink – Senele tau paaiškins.

staiga žibintas užgeso, Joną apgaubė tamsa. Žiūri – papartyne žiburėlis švyti. Prislinko Jonas artyn ir mato – laumė kažko ieško ir verkia, savo deimantines ašarėles po papartyną barsto.

- Ko verki Laumužė? – paklausė Jonas.
 - Savo gražiausias šukas pamečiau...
 - Tuoį padėsiu, - pasiūlė Jonas ir ėmė ieškoti.
- Po kiek laiko jis linksmi sušuko:
- Radau!
 - Ačiū, Jonai! Kaip tau atsidėkoti?
 - Padovanok man savo deimantinę ašarėlę.
 - Gerai, imk, o žmonėms pasakyk, kad tai

paparčio žiedas.

Kai paryčiui Jonas sugrįžo prie laužo ir parodė saujoje žerintį deimantėlį, visi aiktelėjo iš nuostabos ir norėjo kuo greičiau lėkti į mišką paparčio žiedo ieškoti. Tačiau Jonas sustabdė:

- Papartis tik vieną kartą metuose žydi...

Dabar žmonės tą dieną, kai pražysta paparčio žiedas Joninėmis vadina.

Žerintį

- šviečiantį ar spindintį.

Užutekis

- ežero kranto įlanka.

Suvirpėjo

- sujudėjo arba sudrebėjo.

Glaudžiai sukibę

- arti vienas kito.

UNDINĖLĖ IR BERNIUKAS

Marija Baranauskienė

Du baltutėlaičiai vandens lelijų žiedai suposi didžiulio ežero užutekyje. Ant vieno lelijos lapo saldžiai miegojo maža undinė. Išdykėlis saulės spinduliukas, stryktelėjęs nuo eglės viršūnės, ėmė kutenti jai blakstienas. Mažylė atmerkė dideles žalias akis. Gėlės žiedlapiai virpėjo ir blykčiojo nuo saulėje žėrinčių vandens lašelių.

Undinė palietė vieną jų. Tasai suvirpėjo ir dingo vandenyje.

- Mama, aš paskandinau žiburėlį...

Iš ežero gelmių išniro mama Undinė.

- Tai buvo visai ne žiburėlis, o paprasčiausias rasos lašelis. Jis nuskubėjo pas savo broliukus. Visas šis ežeras – tai daugybė tokių lašelių. Mažiausieji, saulės sušildyti, pakyla aukštyn ir skraido virš ežero. Vakarėjant atšąla ir pavirsta rūku. Paryčiais, glaudžiai susikibę, krinta žemyn rasos lašeliais. Bet kai kurie iš jų pakyla aukštai aukštai. Ir tampa baltu debesiu. Pažvelk aukštyn, štai jis.

- Koks gražus! Ir kokiame dideliame ežere jis plaukioja.

Tai ne ežeras. Tai dangus. Jis iš tiesų didelis. Gaubia visą žemę.

- O kas ta žemė? – paklausė Undinė.

- Žemė – motina viso, kas gyva. Žemėje gyvena žmonės. Ne visi jie geri. Yra tokių, kurie skina lelijų žiedus. O kažkada žmonės mokėjo susikalbėti su medžiais, žiedais, žvėrimis. Mes, undinės,

tada šalia žmonių gyvenome.

- Mama! Žiūrėk! Kažkas atplaukia! – sušuko išsigandusi Undinė. – Greičiau slėpkimės!

Abi nūrė į ežero gelmę. O valtis plaukė tiesiai prie baltųjų lelijų.

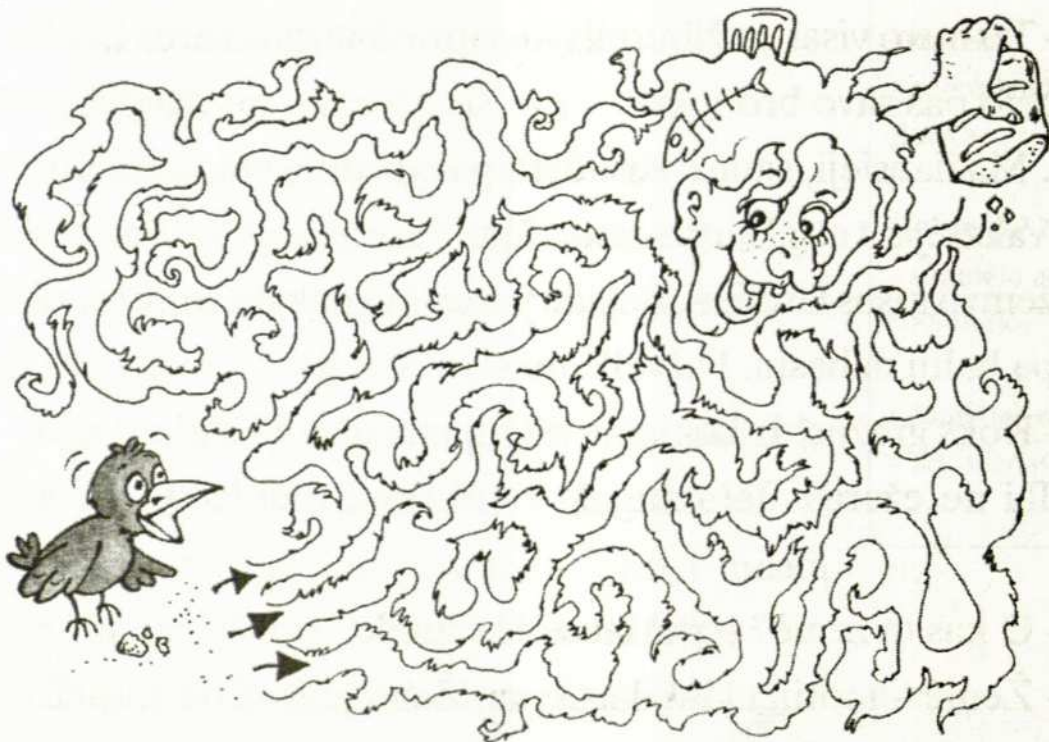
- Ne, aš neleisiu mūsų lelijų nuskinti! – tarė Undinė. – Apversiu valtį ir paskandinsiu tą žmonių vaiką!

Laivelis priartėjo prie lelijų. Vaikas padėjo irklus. Neskubėdamas nusikabino nuo kaklo juodą dėžutę, pakėlė ją prie akių. Pasigirdo spragtelėjimas. Antras, trečias...

Undinės stebėjo, ką berniukas daro. Nelabai suprato, bet jautėsi ramiai. Jis ne priešas. Tikrai ne priešas.

Praėjo kiek laiko. Nuostabios nuotraukos papildė berniuko albumą.

O undinė tebesidairo. Gal atplauks valtis vėl? Gal sugrįš tie laikai, kai žmonės ir undinės draugavo?

Surask kelią per labirintą

SENELĖS PASAKA

Gyveno kartą senelis ir senelė ir turėjo anūkėlį Jonelį. Kas vakarą prieš miegą senelė sekdamo Joneliui gražią pasakėlę.

Vieną vakarą Jonelis susirangė šiltoje lovelėje ir galvojo: įdomu, kokią pasakėlę išgirsiu šį kartą?

- Paseksiu tau pasaką apie paparčio žiedą – tarė senelė. – Klausykis!

Seniai seniai paparčiai kraudavo labai gražius žiedus. Tie žiedai išsiskleisdavo pačią trumpiausią naktį – per Jonines – ir žydėdavo tik iki aušros...

Žmonės tikėjo, kad paparčio žiedas neša laimę. Joninių naktį jie traukdavo į girią, ieškodavo paparčių ir nuskindavo jų visus gražiuosius žiedus...

Supyko paparčiai ant žmonių ir paprašė miškų fėjos padaryti jų žiedus nematomus. Ir Fėja užbūrė paparčius.

Bet žmonės nenurimo – ligi šiol Joninių naktį jie eina ieškoti paparčio žiedo. Tik niekas jo neranda...

PaSaKėLė apie avietes

Seniai seniai viename miške gyveno Meškutis. Jis buvo dar visai mažytis, vos vieną žiemą peržiemojęs. Visą pavasarį meškutis valgė ir valgė, nes per žiemą baisiai išalko. Jis taip sustorėjo, kad net pasilenkti buvo sunku. Einant jo pilvelis vilkosi žeme. Vasarą meškutis valgė žemuoges. O kadangi lankstytis buvo sunku, tai rovė visą kelmėlį ir smaližiavo.

Vieną kartą, kai meškutis valgė žemuoges, pro šalį bėgo nykštukas Sprigtukas. Pamatęs, kad Meškutis rauna žemuoges ėmė bartis:

- Ką tu darai?! Jei visi ne skins, o raus uogas, greit miškas bus tuščias.

- O mano pilvelis storas, sunku lankstytis.

Pagailo nykštukui storulio Meškučio, pagailo ir žemuogių. Nubėgo Sprigtukas pas Miško Fėją ir paprašė išauginti miške tokias uogas, kurias Meškučiui patogiu būtų valgyti. Pagalvojo Miško Fėja, pagalvojo ir išaugino miške avietes. Naujosios raudonos ir saldžios uogos augo aukštai ant lanksčių šakelių, jas buvo lengva nusiskinti.

Meškutis labai džiaugėsi avietėmis:

- Tai pačios skaniausios uogos pasaulyje!

Žolija

Ramutė Skučatė

O valstybė žolija
Įsikūrus žolėje.

Ten svyruoja aukštos žolės
Ir žaliausio žiogo šuolis.

Ta valstybė taip gyvena:
Šnara, lankstosi, šiurena,

Kartais žydi, kartais vysta,
O žiemop – visai išnyksta.

Ir todėl – jau pats suprasi –
Jos žemėlapy nerasi.

Viskas!

Amžinai

Ramutė Skučatė

Žinai, ką šiandien man pasakė
Auksinė vasaros plaštakė?

Pasakė:

- Koks gražus pasaulis,
Prilietas šilumos ir saulės!
O tu tikriausiai nežinai,
Kad jis bus giedras amžinai –
Gražioji saulė mums žerės
Ligi pačios pavakarės!
Berniuk,
Sutik, kad tai puiku!

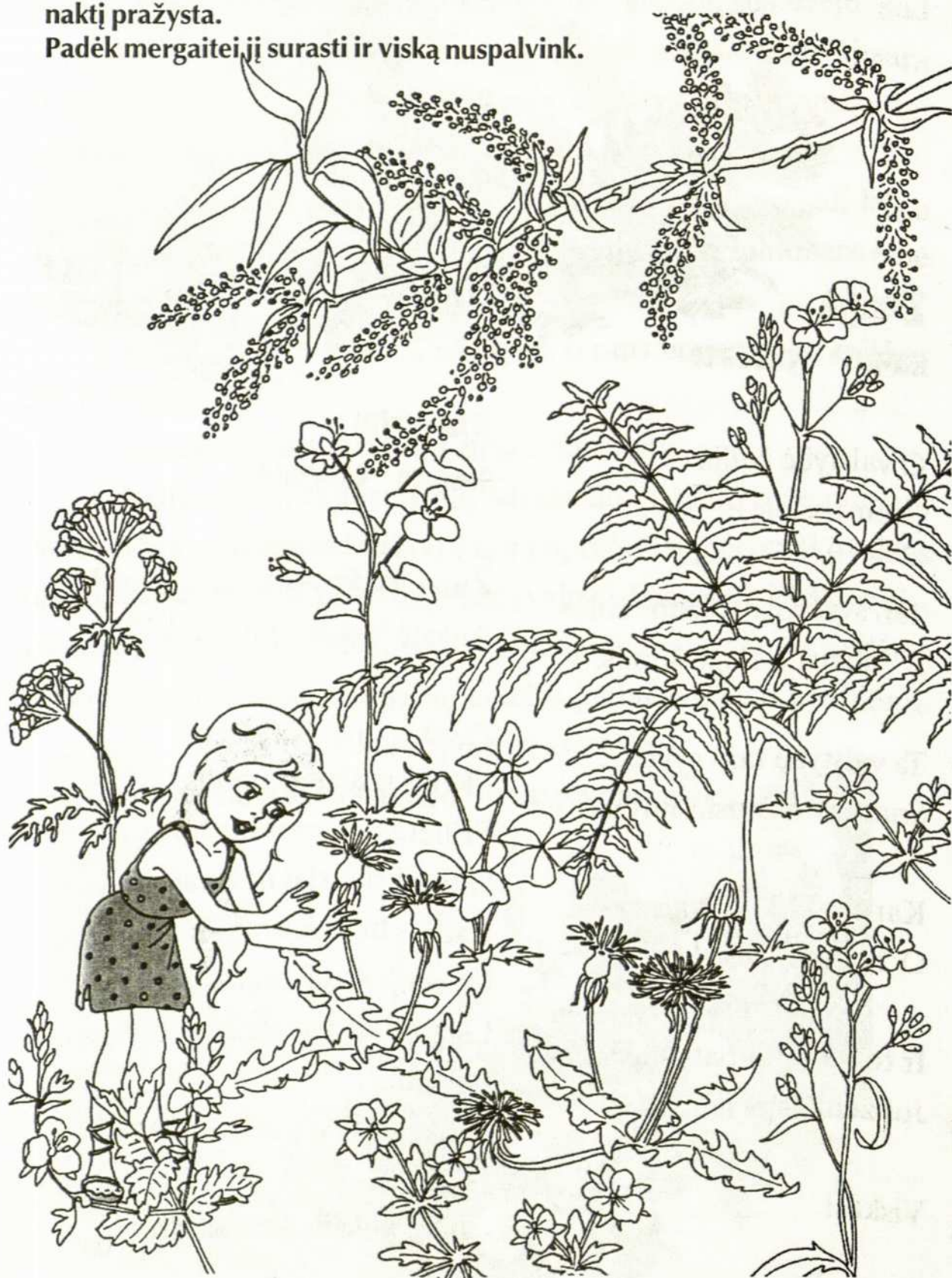
- Taip, auksinuke, sutinku...

STEBUKLINGAS JONINIŲ AUGALAS

Pievoje ir pamiškėje žydi daugybė augalėlių, bet mergaitė ieško to, stebuklingojo, kuris Joninių naktį pražysta.

Padėk mergaitei, jį surasti ir viską nuspelvink.

Kiek legendų, padavimų
Mūs senoliai vis dar žino.
Buvo tai labai seniai,
Kai gyveno milžinai,
Laumės gelsvą kasą pynė
Iš tautosakos lobyno.

Vra dar ir vardo diena

Gražina Kadžytė

„Birželis – vyrų mėnuo“. Taip vadinosi vienas Lietuvos kino studijos filmas. Kodėl – vyrų? Galbūt todėl, kad birželio kalendoriuje itin gausu labai populiarių vyriškų vardų. Atsiverskime: 12 d. – Kristijonas, 13 d. – Antanas, 12 d. – Aloyzas, 23 d. – Zenonas, 24 d. – Jonas, 27 d. – Vladas, 29 d. – Petras

ir Povilas... Tie vardai senosiose lietuvių šeimose buvo gana dažni, nes juos rinkdavo ne prisižiūrėję kino filmų ar išskaitę knygose, bet pagal šimtametes ar net tūkstantmetes tradicijas. Vardas – pirmoji dovana, kurią gauna mažas žmogutis tapdamas šeimos, bendruomenės, tautos nariu. Be to, šios dovanos nei sudėvėsi, nei atsisakysi, nors ji tau ir nepatiktų. Lydi tave per visą gyvenimą, ir tiek...

Senolis girdėjo - jūs
irgi paklauskite ir
kitiems pasakykite ko
liaudies išmintis moko.

PATARLĖS IR PRIEŽODŽIAI

*Sena patarlė amžinai
nepasens.*

*Juodo varno su
muilu neišprausi.*

*Nežiūrėk kaip
katinas į lašinius.*

*Žodžiais kailinių
nepasiūsi.*

*Stena stena -
nepasako, kaip
gyvena.*

Eina kaip iš pypkės.

Kai kurie vardai tapdavo amžinu šeimų ženklų ir būdavo perduodami iš kartos į kartą arba senelio anūkui. Sakysim, senelis Kristupas, tėvas Petras, anūkas vėl Kristupas. Taip vardas niekuomet neišeidavo iš giminės. Neretai krikštydavo gerų ir garsių žmonių vardais, tikėdamiesi, kad su vardu bus paveldėta nors dalis gerųjų savybių. Labai dažnai vaikutis „pats atsinešdavo vardą“. Tai yra jį krikštydavo tuo vardu, kokio šventojo diena kalendoriuje buvo pažymėta kai jis gimė. Taip mažasis Žemės gyventojas išgydavo dangiškąjį globėją, o savo vardines švėsdavo kartu su gimimo diena. Nors gimimo dienos anuomet Lietuvoje ir nebuvo labai švenčiamos.

Tuo tarpu vardinės būdavusios linksmos ir išradingos, skambėdavusios po visus kaimus ir miestelius, nes visur gyvendavo ne po vieną bendravardį. Niekas nelaukdavo, kaip dabar, bus ar nebus pakviestas, nelakstydavo pirkti dovanų, ir nė į galvą neateidavo, kad neturėdamas pinigų dovanai, nepasveikintum savo draugo, vengtum susitikti ar apsimestum užmiršęs.

Paprasčiausiai sutikę jaunimo būry Joną,

Antaną ar kitą

vardavininką, vaikinai sveikindami pamėtydavo į viršų, o merginos tuo metu greitai nupindavo vainiką ir suskindavo gražią lauko gėlių puokštę. Taip pasveikintas tik padėkodavo.

Įdomesnis paprotys buvo durų

Zitos Sodeikienės piešinys

vainikavimas.

Iš vakaro susitaręs jaunimas nupindavo ilgą, gražų vainiką (dažniausiai iš ąžuolo lapų). Palaukę, kol visi toj sodyboj sumigs, arba anksti iš ryto, kada miegas pats saldžiausias, apvainikuodavo namų duris. Pats šventės „kaltininkas“ stengdavosi nepramiegoti, kad galėtų arba čia pat pagauti vainikuotojus, arba atpažinęs rytojaus dieną pakviesti visus „varduvių alaus“.

Vaišėms didelių, gausiai nukrautų stalų nereikėjo. Jei būdavo šiltos dienos, jaunimas net į pirkia neidavo, susėsdavo ant prieklėčio. Šeimininkas čia išnešdavo kuklias vaišes: žirnių, pupų, kieto sūrio, ąsotėlį alaus. Vaišės nedidelės, tačiau kiek būdavo linksmybių, pokštų, juokų ir dainų! Svečiai irgi ateidami ką nors atsinešdavo. Mergaitės pyragą iškepusios, vaikinai – riešutų, obuolių, kas miestely buvęs – gal ir saldainių saują. Visi dalijasi arba lošia „pora – lyka“, vienas saujoje suspaudžia saldainius ar riešutus, o kiti spėlioja porinis ar ne skaičius jų ten yra. Kas atspėja tas ir gauna.

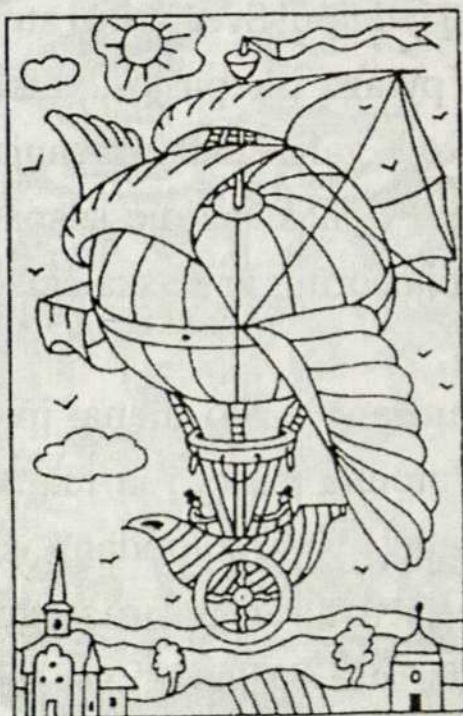
Vyresniems žmonėms švenčiant vardo dieną, įpusėjus vaišėms įnešdavo žalumynais apipintą kėdę, į ją mandagiai pasodindavo varduvininką ir, kėdę į viršų kilnodami, šaukė: „Valio! Valio!“ Jaunimas sugalvodavo paprastesnių ir išradingesnių sveikinimo būdų. Užgroję „Viliotinį“, visi stengėsi iš eilės pašokdinti varduvininką ar varduvininkę, padainuodavo

jų mėgstamą dainą, pasakydavo
ta proga sugalvotų juokingų
kalbų. Kai draugas tikrai
mielas – miela ir ką nors geresnio
sugalvoti, kad jį pradžiugintum.

Katalikų šeimose tėvai
dažnai varduvininką
pradžiugindavo,
padovanodami paveikslėlį su
to paties vardo šventojo
atvaizdu ar knygelę su jo
vardo aprašymu,
ragindami sekti geru

pavyzdžiu. Dabar, ko gero, sunku būtų sugaudyti visus
vardadienius. Juk kai kuriems mieli tėveliai nepašykštėjo tokių
vardų, kurių jokiam kalendoriuje neišskaitysi. Ką gi, tebūnie ir
gimimo diena. Juk vis tik taip miela gauti iš draugo rankų puokštelę
gėlių, pašto dėžutėje rasti atviruką su gerais linkėjimais.

Surask 10 skirtumų

Rasošventė

Martynas Vainilaitis

Padvelkia paparčiais
Tą naktį vėsa.
Žiedais karūnuota
Ateina Rasa.

Ant vieno žolyno
Lakštingala gieda,
Ant kito – mėnulis
Pavirsta į žiedą.

JONINĖS

Brutė Masiliauskienė

Užkrito rasa ant žolynų.
Užsnūdo pavargus saulelė.
Gražiausią vainiką nupyniau –
Nunešk jį saulutei, upeli!

Šią naktį nepaprastą, baugią
Papartis ūksmyne pražysta...
Bet mano laiškėlis teplaukia!
Saulutė greičiau tesugrižta!

Trečiasis – nurausta
Birželio žara...
Ir kviečia į šventę
Mus deivė gera.

Apkaišo žolynais
Už didelius darbus.
Paglosto krūtinę
Vėjukai nežvarbūs.

Ir naktį, tą naktį
Gražiau nei kadais,
Pražysta papartis
Aušrinės žiedais.

Lopšinė ošia taiga

*Birželis žydintis
nuostabiausiais
žiedais, pilnas
linksmybių ir
dainų. Bet buvo*

*Lietuvoje ir birželis
verkiantis gailiomis
skausmo ašaromis, kai
ateiviai vijo Lietuvos sūnus ir
dukteris iš gimtųjų namų į*

gyvulinius vagonus ir vežė į nežinią, į skausmą, į Sibirą...

*Mokytoja Elena Borusevičiūtė-Šidlauskienė dirba Telšių
katalikinėje mokykloje, dėsto lietuvių kalbą ir literatūrą. Gimusi
gyvuliniam vagone, pakeliui į Sibirą, možoji Elenutė pusseptintą
savo vaikystės metų praleido tremtyje. Tai jos vaikystės prisiminimai.*

Važiavau su tėčiu į taigą malkų. Tenai miškuose žydėjo daug
daug įvairiausių gėlių. Paskui Lietuvoje tokias pat gėles išvydau
darželiuose. Tiesa, parvažiuojant virto vežimas, - rąstai prispaudė
man kojeles. Kurį laiką, - rodos, neilgai net vaikščiot negalėjau.
Tėvai darbavosi darže, o mane laikė kažkokiam kubile ar dėžėje
įtupdę. Kiek buvo džiaugsmo, kai ėmiau palengvėle žingsniuoti...

Mano draugai? Nebeatmenu, nuo kelerių metų
susidraugavau su už mane vyresne tremtine lietuvaitė nuo Tryškių
- ji buvo mano bendravardė, tačiau vadinau ją kažkodėl rusiškai -
Lena. Mudvi buvom šitiek susiklijavusios, jog ne tik iš vienos lėkštės,
bet ir tuo pačiu šaukštu abi valgėdavom, - užtat kurią nors vieną
ligai pričiupus, ir antroji iš paskos susirgdavo. Atsimenu labai įdomiai

žaisdavom ir be galo rimtai pasišnekėdavom...

Vietiniai rusiukai? O taip, jie su manim tikrai norėdavo draugauti. Tik aš nuo jų vis pabėgdavau. Kažkokie keisti jie man atrodydavo. Su tokia Tania Kulincova retkarčiais susitikdavom. Ji geros širdelės buvo. Sykį atleikia pas mane patenkinta, ištiesia rankutę – per purvinus pirštukus trykšta manų košė – draugė saujelėj lauktuvių man atnešė...

Vietiniams berniukams nepatiko kam aš jų šalinuosi, kam dailiau už juos esu aprengta.

- Bielie niemci, bielie niemci! – mane pamatę jie šaukdavo.

Toksai Serioža vos mūsų trobikės nesupleškino, - mano tėtis nutvėrė jį jau ugnį kuriant.

Tuos rusiukus tėvai savotiškai rengdavo. Vyresniusius – dar žmoniškiau, o mažiesiems, ypač vasarą, užvilkdavo tarsi marškinius iš tokios neaiškos medžiagos, ir šie skrajodavo tarytumei angelai...

Kajos Kijauskaitės piešinys, Šv. Kazimiero mokykla, Cleveland

Be minėtos Lenos, dar turėjau ir puikų draugą – šunį Bobiką. Per mudviejų draugystę tekdavo man ir nukentėti, - gavau nuo mamos pylos, kai Bobikas bežaisdamas apipešiojo mano kailinį paltuką... Taigi mėgau vienatvę, - viena pati sugalvodavau iš tikrųjų įdomių žaidimų. Buvau nepaprastai jautri, - susijaudinus nebegalėdavau pratarti žodžio, greitai pravirkdavau. Negalėjau pakesti barnių. Jei pervargęs tėvas, dieną naktį dirbęs, grįžęs į trobą suburbėdavo ką nors pikčiau ant mamos, aš paskėsdavau ašarose. Sibire jaučiausi kaip paukščiukas narvelyje, visų svetimųjų bijojau, nedrįsau, vengiau...

Juk nebuvo regėjusi Lietuvos, tačiau tremtyje man viskas buvo svetima – ir tos karštos vasaros, ir speiguotos žiemos, ir ta vėtra, kuri, pamenu, sykį rideno mane pažeme tartum koki kamuolį...

Paleido! Namo! Į Lietuvą! Abi su mama įlipom į stačiakampę sunkvežimio kabiną. Tėvas su daiktais – kėbule. Sunkvežimis iš lėto pajudėjo. Pravažiuojom pro mano geriausią draugę Leną. Lena stovėjo vežime ir, matyt, visa gerkle raudėjo – išsižiojus baisiausiai. Lyg vakar tai būtų buvę, gerai atsimenu, anuosyk pagalvojau: „Kriok tu, kiek telpa, nes lieki Sibire, o aš šypsosiuos, nes važiuoju į LIETUVĄ“. Net keista, tačiau tikrai tikrai aiškiai prisimenu, su koku pasididžiavimu galvojau: Į LIETUVĄ... Nors draugės vis dėlto buvo gaila.

Traukinys, be abejo, per lėtai riedėjo link Lietuvos. Mano mažoje galvelėje zujo mintys. Kiek dainų apie Lietuvą dainuota. Kiek eilėraščių deklamuota. Tiek raudota dėl jos. Šitiek ilgėtasi... Turbūt mus pasitiks visa Lietuva? Su gėlėmis tikriausiai?

Traukinys sustojo.

- Lietuva – tą burtažodį ištarė berods tėvas.

Šalta ir liūdna pasitiko mane mano išsvajotoji Lietuva...

Iš mūsų kūrybos

KNYGNEŠYS

*2003 – 2004 mokslo metų Švietimo
tarybos konkurse premijuoti rašiniai*

Dienoraštis

1865, sausio 15 d. Pagaliau, mano svajonė išsipildė! Aš visada norėjau būti knygnešys, bet visi sakė, kad buvau per jauna ir kad buvau mergaitė. Jie sakė: tai tik bernų darbas. Bet šiandien slaptai poetas man pasakė nunešti jo eilėraščius į Tilžę! Ar tu gali patikėti?! Pats poetas! Man, mergaitei!

Aš gyvenu Kelmėje. Šį savaitgalį Tėtis ir dėdė Algis kelias į Tauragės turgų. Gal jie leis man keliauti su jais. Pasiklausiu.

Sausio 18 d. Važiuojam į turgų! Tėtis sutiko man leisti padėti poetui. Dėdė Algis kelias pusę kelio su manim (iki jo sodybos). Ten pernaktuosim ir aš keliausiu arkliu iki Tilžės, pas Močiutę Oną.

Sausio 19 d. rytas. Mes buvome turguje, nupirkom visko ko man reikės. Dėdė Algis ir aš išsirinkom du arklius. Vienas man ir vienas dėdei.

Sausio 19 d. Atvykom į Dėdės Algio sodybą. Buvo toks tankus rūkas, kad negalėjai matyti namo. Teta Rožė kažkaip išgirdo mus, nes jinai uždegė žiburį ir tada galėjom matyti bent šešėlius.

Knygnešys. J. Zikaro
skulptūra Kauno Karo
muziejaus sodelyje

Padėjom arklius tvarte, užrakinom ir įėjom į namą. Taip ramu ir šilta viduj. Teta Rožė labai laiminga ir jai smagu. Dėdė Algis ir Teta Rožė turi labai didelį namą. Jie turi tris suaugusius sūnus. Mano vardadienis buvo prieš tris savaites ir jie man padovanojo dovaną, katytę! Aš tuoj pat pavadinau Murkiu. Murkis yra baltas su spalvotais taškais. Murkis niekada nepalieka manęs.

Sausio 20 d. Mes sužinojom, kad žandarai buvo labai arti dviejų knygnešių. (Tik tada sužinojau, kad

dėdė ir teta daug padeda knygnešiams ir, kad Dėdė Algis yra knygnešys!) jie turi daug slaptų kambarių visur! Dėdė ir teta greitai priėmė tuos knygnešius ir paslėpė juos. Jie paslėpė mane ir Murkį po lova. Ten buvo mažos durys, kur tik aš ir Murkis galėjome praeiti.

Praėjo keletas minučių. Tada girdėjau žandarus einant per namą. Jie šūkavo rusiškai. Girdėjau, kaip po valandos durys užsitrenkė. Tyla. Nėra langų šiame kambaryje, turėjau tik žvakę. Po kiek laiko išgirdau Tetos Rožės balsą, „Žandarai nuėjo“. Aš dar pasilikau ir vidurnaktį iškeliavau su Murkiu ir savo arkliu Žaibu.

Truputį vėliau. Girdėjau žandarų balsus ir greitai nujojau toliau į mišką. Palikau Žaibą pririštą prie medžio ir ėjau tolyn, kol atsiradau Tilžėje. Suradau spaustuvę ir atidaviau poeto lapus, o jie davė man kitas knygas. Kai išėjau sutikau Močiutę Oną.

Sausio 24 d. Pernakvojau pas Močiutę Oną ir iš ryto

iškeliavau atgal į mišką pas Žaibą. Man gerai pasisekė ši kelionė, bet žinau, kad ji pavojinga. Gal palauksiu, kol užaugsiu...

Rūta Bandžiulytė, 5 kl.

Šv. Kazimiero mokykla, Los Angeles

Lietuviška
knyga
spausdinta
rusiškomis
raidėmis.

Knygnešio kelionė

Knygnešys – tai žmogus, kuris nešioja knygas į namus. Knygnešio darbas labai sudėtingas, jis rizikuoja savo gyvybe, kad tik nuneštų knygas šeimoms. Jis bėga kiek tik jo kojos neša, kad tiktai perduotų knygas šeimai. Jam nesvarbu, ar jo kojos kruvinos, jis bėga...

Knygnešiams ir kitoms šeimoms labai rūpėdavo, kad lietuviškas raštas ir kalba neišnyktų. Aš skaičiau apie labai įdomų knygnešį vardu Jurgis Bielinis. Jurgį su vežimu prie mūsų žemės buvo sugavę žandarai. Žandaras vis bandė užmigti, bet bijojo. Tai Jurgis pasakė žandarui, „Kaip aš pabėgsiu, jei aš basas ir turiu tokį sunkų vežimą“. Žandaras paklausė Jurgio ir sutiko, kad jis tikrai niekur negali pabėgti. Žandaras nuėjo miegoti. Jurgis palaukė, kol žandaras užmigo ir pasileido bėgti kiek tik kojos neša. Jis bėgo septynis kilometrus iki vieno namelio. Jam nerūpėjo, kad jo kojos buvo kruvinos kruviniausios. Jam tik rūpėjo, kad jis knygas saugiau atneštų.

Rokas Šimkonis, 5 kl.

Čikagos mokykla 21

Jonuko ir knygutės kelionė

Buvo 1868 metai. Tuo metu buvo uždrausta lietuviška spauda. Buvo pradėtos spausdinti knygos rusiškais raidėmis.

Atėjo žiema, artėjo Kalėdos, buvo labai šalta. Panevėžyje gyveno drąsus berniukas, vardu Jonukas.

Jo tėtis dirbo knygnešių organizacijoje. Jonuko tėtis dirbo ilgai ir jis negalėjo būti su šeima Kalėdų dieną. Jis padovanojo Jonukui mažą

lietuvišką knygutę prieš Kalėdas. Jonukas labai mėgo knygutę. Jis ją skaitė daug kartų. Bet jis taip pat rūpinosi ir savo draugais. Jis galvojo apie kitus vaikus, kurie taip pat norėtų skaityti lietuviškas knygas.

Jonukas nusprendė pasidalinti su draugu savo Kalėdine dovana. Vieną rytą jis paklausė mamos, ar jis galėtų nueiti pas savo gerą draugą ir nunešti lietuvišką knygutę paskaityti. Mama sutiko, tik prašė būti labai atsargiam. Kai Jonukas ėjo per miestą, jis pamatė žandarą. Jonukas išsigando ir paslydo. Jo bulvių maišas iškrito iš rankų ir iš maišo iškrito bulvės ir maža knygutė. Žandaras pamatė knygą, bet jis buvo labai geros širdies ir suprato kokį gerą darbą Jonukas daro. Jis tik liepė susirinkti bulves ir bėgti šalin.

Kai Jonukas ėjo per mišką, girdėjo staugiant vilką. Jis išsigando ir pradėjo bėgti. Bet vilkas išsoko iš krūmų ir prakando maišą. Iš maišo pabiro bulvės. Vilkas buvo toks alkanas, kad pradėjo ėsti žalias bulves. Jonukas pabėgo. Pakeliui priėjo užšalusį upelį. Kai tik Jonukas atsistojo ant ledo, ledas sutrūko. Abi Jonuko

kojytės sušlapo, bet jis keliavo toliau. Vakarop Jonukas priėjo draugo namus. Visi buvo patenkinti, kad Jonukas ir mažoji knygutė juos laimingai pasiekė.

Iš šios Jonuko kelionės matome, kaip svarbu buvo visiems išlaikyti lietuvišką žodį ir raštą ir, kad knygų kėlis buvo sunkus ir pavojingas. Dabar mes esame labai dėkingi knygnešiams ir džiaugiamės, kad galima rašyti ir skaityti lietuviškai.

Gintarė Kerežytė, 5 kl.

Šv. Kazimiero mokykla, Los Angeles

Žymiausias knygnešys J. Bielinis

Knygnešys

Šitą istoriją man papasakojo mano prosenelė. Tai įvyko labai, labai seniai, kai ji buvo dar maža.

Buvo vėlus vakaras. Visa šeima sėdėjo prie stalo ir valgė vakarienę. Ant stalo degė žibalinė lempa, prie krosnies šildėsi katinas Rainius. Staiga į langą kažkas pasibeldė.

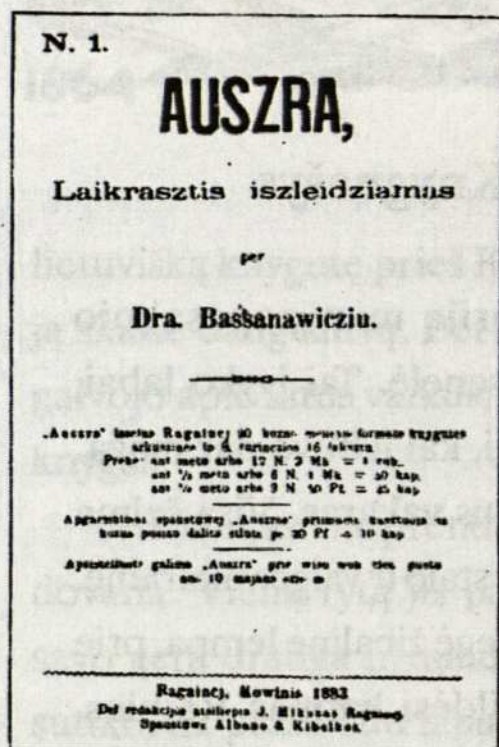
Visi išsigandę susižvalgė. Tai galėjo

būti caro žandarai. Prosenelės tėvelis liepė visiems ramiai sėdėti prie stalo, o pats nuėjo prie lango. Pažvelgęs į tamsą, jis pamatė lauke stovintį vyrą. Vienoje rankoje jis laikė nedidelį ryšulėlį. Žmogus paprašė įleisti. Jis buvo labai pavargęs ir norėjo atsigerti. Prosenelės tėvelis, išgirdęs žmogų kalbant lietuviškai, drąsiai atidarė duris ir įleido svečią. Jis atrodė tikrai pavargęs, todėl

paprašė atsisėsti, o ryšulėlį padėjo ant žemės prie savęs. Mano prosenelė paklausė vyro, ką jis nešėsi ryšulėlyje. Žmogus pasakė, kad keliauja iš labai toli, o ryšulėlyje jis nešasi knygą. Atidaręs, jis ištraukė keletą lietuviškų maldaknygių. Prosenelės tėvelis išsigandęs apsidairė ir pasakė, kad jis rizikuoja gyvybe nešdamas lietuviškas knygas. Juk caras ne tik uždraudęs kalbėti lietuviškai, bet ir skaityti. Dar valandėlę pasėdėjęs ir pailsėjęs, vyras atsistojo ir palinkėjęs labos nakties išėjo į tamsą. Ant stalo jis paliko vieną maldaknygę. Iš tos maldaknygės mano prosenelė išmoko visas lietuviškas maldas.

Saulius Jackevičius, 5 kl.

Čikagos mokykla

Pirmasis „Aušros“ nr.
1883 m.

Knygnešės nuotykis

Tamsią pavasario naktį, kai juodi debesys slėpė mėnulį, jauna moteris tyliai ėjo per mišką. Ji buvo labai pavargusi, bet negalėjo sustoti nei pamiegoti, nei pailsėti. Persimetusi per petį ji nešė didelį maišą. Maiše buvo daug lietuviškų knygų, žurnalų ir laikraščių: uždrausta lietuviška spauda.

Moteris buvo knygnešė.

Staiga moteris sustojo. Išgirdo, kad kas nors lėtai eina per mišką! Baimė apėmė moterį. „Gal rusai suras mano knygas“, ji galvojo. Ji stovėjo labai pastirus ir laukė. Žingsniai artėjo ir artėjo. Staiga žmogus stovėjo priešais moterį. Jis nešė panašų maišą rankose.

- Labas vakaras – jis pasisveikino švelniai.

- Labas – atsakė jauna moteris.

- Matau, kad tu labai pavargusi. Neši knygas į Vargų kaimą. Duok jas man, aš ir ten einu.

- Aš galiu... – ji prisiminė, kiek ji pavargusi ir atsakė – Ačiū labai – ir perdavė vyrui savo knygas. Vyras atsisveikino ir, pasukęs link miško, pranyko. Moteris padėkojo Dievui ir parskubėjo namo.

Vėliau tą naktį, kai moteris jau buvo prie namų, garsus balsas sušuko:

- Sustok! – Moteris sustojo ir trys žandariai apsupo ją.

- Kur tu naktį vaikščioji? – jie klausė.

Kiek jos klausinėjo, kiek grasino, žandariai iš moters nieko nesužinojo. O lietuviškų knygų jie ir nerado. Paleido ją. Moteris vėl dėkojo Dievui ir tam vyrui, kuris paėmė iš jos knygas. Ji bėgo iki namų.

Kitą rytą nuėjo į Vargo kaimą pas kleboną. Norėjo paaiškinti, kas atsitiko su knygomis. Kai įėjo, pamatė savo maišą. Jis gulėjo tuščias ant stalo.

- Kaip jūs gavote mano knygas? – jauna moteris paklausė.

- Vakar tavo knygas atnešė Jurgis Bielinis, knygnešių karalius.

Dr. Jonas Basanavičius

Elena Juodišiūtė, 7 kl.

Šv. Kazimiero mokykla, Cleveland

Knygnešio nuotykis

Seniai seniai, kai aš dar buvau maža mergaitė, tėvelis vakarais prieš einant miegoti man paskaitydavo lietuvišką knygą. Tą knygą jis labai saugojo ir visada laikydavo knygų lentynoje. Vieną kartą aš paklausiau kodėl tėveliui ta knyga tokia brangi? Tada tėvelis man papasakojo istoriją apie šią knygą.

- Kai aš buvau dar jaunas, caro valdžia draudė lietuvišką spaudą. Negalima buvo nei rašyti, nei skaityti lietuviškų knygų. Bet mano šeima ir kiti kaimo gyventojai nenorėjo paklusti caro valdžiai, ir norėjo, kad jų vaikai galėtų mokytis lietuviškai. Todėl jiems buvo labai reikalinga lietuviška spauda.

Visi mūsų kaime kalbėjo apie Petrą, kuris buvo knygnešys. Aš pažinojau visas sodybas ir tą, kur Petras gyveno. Vieną pavakarę, jau saulei nusileidus, paslapčia nubėgau į jo sodybą. Petras mielai mane priėmė ir pavaišino aviečių arbata.

Aš jo paprašiau, kad jis duotų paskaityti lietuvišką knygą. Petras linktelėjo galva ir po keletos minučių pamačiau jį nešinę kažką suvyniotą į marškinius. Tai buvo lietuviška knyga.

Jau sutemusėjau namo, pasikišęs po švarku knygą. Man pasirodė, kad kažkoks žmogus seka mane. Tai buvo caro kareivis. Greitai bėgau namo. Įbėgęs į kiemą galvojau, kaip paslėpti knygą. Atidariau duris, kur miegojo gyvuliai, ir nutariau knygą paslėpti pas kiaules. Caro kareivis sustabdė mane ir piktai klausinėjo, ką aš čia veikiu. Aš pasakiau, kad pašėriau gyvulius. Jis netikėjo ir norėjo pats apžiūrėti viską. Jis labai ilgai ieškojo mano paslėptos knygos. Viską apžiūrėjo, bet niekaip nepanoro apžiūrėti kiaulių migio.

Baisiai supykęs ir nieko neradęs, nuėjo savo keliu.

Taip išsaugojau šią lietuvišką knygą, nors ir paaukojau savo švarką, į kurią buvau įsukęs knygą. Tą knygą vėliau nešiojau ir skaičiau savo kaimynams, tęsdamas kilnų ir pavojingą knygnešio darbą.

Lina Majorovaitė, 8 kl.

Šv. Kazimiero mokykla, Cleveland

Knygnešys

Aš savo tėvelį retai matau. Man net reikia jį vadinti dėde, o ne tėveliu. Kai tėvelis grįžta namo iš darbo, jis greit pavalgo, pabučiuoja mamą, ir vėl išleikia pro duris. Jo užsiėmimas yra sunkus ir pavojingas. Jis slapta neša knygas – jis yra knygnešys!

Jau dešimt metų, kai rusai uždraudė spausdinti ir skaityti lietuviškas knygas. Jie nori, kad mes užmirštumėm lietuvių kalbą. Tačiau mano tėvelis ir kiti nepasiduoda!

Man gaila tėvelio. Jis dažnai turi slėptis, nes žandariai ieško knygnešių. Man rodos, kad ir mano draugės Rūtos tėvelis knygnešys. Kai atvažiuoja jų šeima, tėveliai kažką tyliai ir slapta kalbasi. Vieną kartą aš paklausiau Rūtos, ar jos tėvelis knygnešys. Ji man neatsakė. Gal geriau man nežinoti!

Kartą aš labai išsigandau. Su tėveliu ėjome pasivaikščioti. Staiga iš kažkur pasirodė du žandariai. Jie klausinėjo, kur mes einame ir ką nešame. Laimingi buvom, kad tėvelis visas knygas tą dieną buvo palikęs namie. Nors neatrodė, kad žandariai mums patikėjo, jie mus paliko ir nuėjo savo keliu. Aš taip išsigandau, kad pradėjau verkti. Tėvelis mane nuramino, sakydamas, kad Dievulis Lietuvai padės išlaikyti savo kalbą ir kultūrą!

Rima Giedraitytė, 8 kl.

Žiburio mokykla, Detroit

Daug pasaulio įdomybių
Nori sužinot vaikai,
Jas visas Žiniukas žino
Ir užrašo tau tiksliai.
Nori būti Žiniuku,
Tai skaityki iš pradžių...

AR ŽINAI?

GULBĖ

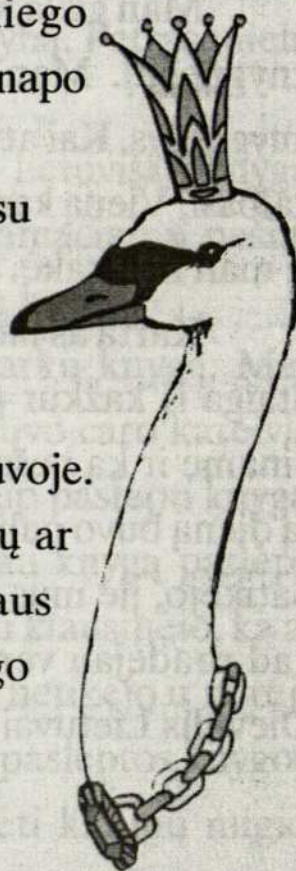
Ji gali sverti 25 svarus, o ištiesti jos sparnai siekia net 2,5 jardo. Savo ilgą kaklą ji panardina į negilius vandenį ir peša įvairius vandens augalus, kuriais maitinasi. Nuo upės ar ežero dugno gulbės rankioja ir smulkius gyvius, daugiausia vandens moliuskus.

Europoje ir Azijoje gyvena kelios sniego baltumo gulbių rūšys, besiskiriančios tik dydžiu, snapo spalva ir forma.

Dainuojančios gulbės snapas geltonas su juodu apvadu. Ji tolimosios Šiaurės paukštis, Lietuvoje tik praskrendantis svečias.

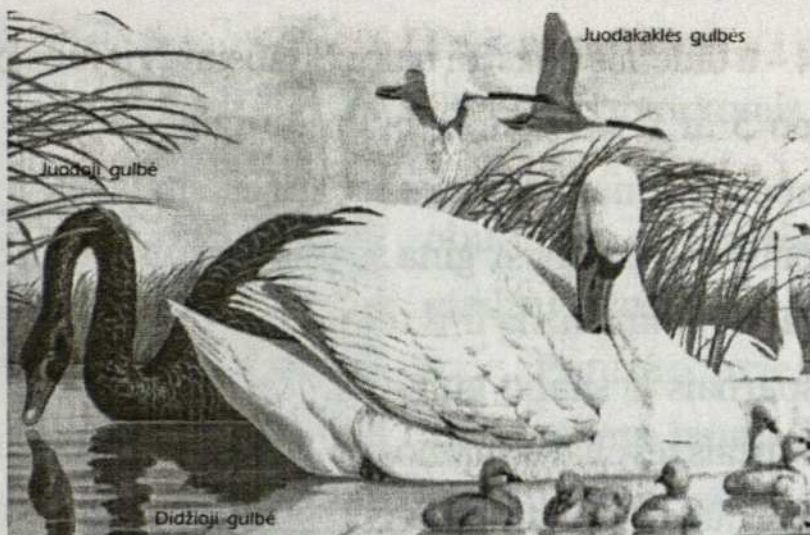
Didžioji gulbė turi raudoną snapą su juoda kuprele prie galvos. Jos gyvena ir Lietuvoje. Dažnai gulbės auginamos kaip vandens telkinių ar parkų puošmena; pavyzdžiui grafo Tiškevičiaus parke Palangoje, kur plauko išdidžios sniego baltumo gulbės.

Gulbes žmonės nuo seno augino Rytuose

ir Europoje, ir ne tik dėl grožio, bet ir dėl mėsos.

Anglijoje šie paukščiai buvo prijaukinti dar prieš 1186 metus. Įstatymas draudė laikyti gulbes be

karaliaus sutikimo. Savininkai savo augintinėms ant snapų išrėždavo savo ženklą. Karaliaujant Elžbietai I buvo užregistruota apie 900 gulbių ženklų. Kiekvieną pavasarį, atsiradus naujų jaunų gulbių, buvo rengiamos karališkųjų gulbių ženklinimo iškilmės.

Šiais laikais gulbės žieduojamos, kad būtų aišku, kur gyveno, kur žiemojo.

Lietuvoje didžioji gulbė žiemoja netoli kranto, neužšalusiuose vandenyse. Dar prieš kelis dešimtmečius Lietuvos gulbės skrisdavo žiemoti į Vokietiją, Daniją, Olandiją, tačiau dabar vis dažniau jos lieka namuose. Ar tik ne todėl, kad čia jos yra mylimos ir globojamos.

Jeigu nori pašerti gulbę, žinok, kad jai negalima duoti sausų plutų ar kitų kietų dalykų, taip pat nieko sūraus. Šie paukščiai prisitaikę maitintis minkštu maistu ir kietu gali užspringti ir žūti. Tačiau gausiai šeriami jie išlempa ir visai nebenori patys ieškoti maisto. Iš laukinių gulbių jos pamažu virsta prijaukintomis. Todėl maitinti gulbes vasarą – negerai. Tegul paukščiai susiranda maisto patys ir nepraranda šio gamtos duoto sugebėjimo.

Gulbių lizdai slepiasi tankiuose pakrančių krūmynuose arba tiesiai ant žemės, po išvartomis ar kelmiais. Lizdas – tai didelė krūva nendrių ar šakų, plonai užklotų pūkiais. Patelės čia padeda

4–6 didelius pilkšvai baltus kiaušinius ir juos peri. Jaunikliai išsirita po 5 ar 6 savačių ir būna murzinos rudos spalvos. Tokį tamsų apdarą jie nešioja ilgai – tol, kol netampa suaugusiųjų dydžio. Senieji paukščiai saugo ir gina savo mažylius – gulbinas išdidžiai vaikšto ratais aplink lizdą ir iš tolo veja visus prisiartinusius. Savo stipriais sparnais ir snapu gulbinas gali ir sužeisti, o puola net ir žmogų. Kartais tėveliai ir mamos gulbės plukdo savo mažuosius tarp sparnų ant nugaros. Galutinai gulbiukai subręsta 3 – 4 gyvenimo metais.

Pietų Amerikoje gyvena juodakaklė, o Australijoje juodoji - gulbė.

Sakoma, kad gulbės – ištikimybės simbolis, nes porą sau renkasi visam gyvenimui. Pasakojama, kad žuvus vienam poros paukščiui, antras pakyla į aukštybes, suglaudžia sparnus ir krinta žemyn. Deja, yra ne visai taip, tačiau iš tiesų gulbės yra taurūs paukščiai ir tikrai yra ištikimi vienas kitam.

EUROPINIS STUMBRAS

Stumbras – stambiausias dabartinis Europos laukinis žvėris. Ypač stambūs patinai. Jie gali sverti iki tonos. Kailis tankus ir šiurkštus, pilkai rudos spalvos, žiemą tamsus, vasarą šviesesnis. Stumbro ragai lygūs, smailūs. Jų nemeta.

Tinkamiausia gyvenimo vieta – mišrieji reti miškai su įsiterpusiomis į juos laukymėmis ir pievomis. Mėgsta pamiškes. Tokiose vietose stumbrai peržiemoja net kai yra daug sniego.

Stumbras – žolėdis gyvūnas, minta medžių šakelėmis,

šakniavaisiais (bulvėmis, morkomis, burokėliais), obuoliais, apgraužia medžių žievę.

Patelė prieš atsivesdama jauniklį atsiskiria nuo bandos 5 – 6 dienom. Dažniausiai gimsta vienas jauniklis. Nuo kitų stumbrų patelė jį

saugo savaitę. Vos atsistojęs ant kojų, vos kelių valandų amžiaus stumbriukas pradeda žįsti motinos pieną. Žolę jaunikliai pradeda ėsti būdami 2 mėnesių, jie mėgdžioja ir seka motiną.

Iki jaunikliui sukaks mėnuo jį sauganti motina pavojinga žmogui. Būna ji tada pikta ir agresyvi, nes mano, kad bet kada mažojo stumbriuko tyko pavojus. Žmogaus stumbrai vengia, o tam padeda gera uoslė. Belovežo girioje 1919 metais buvo nušautas paskutinis stumbras. Juos pamatyti buvo galima tik zoologijos soduose. Ir tik 1923 metais įkurta Tarptautinė stumbrų apsaugos draugija pasirūpino, kad stumbrai sugrįžtų į miškus. Nuo 1969 metų Lietuvoje vėl apsigyveno porelė šių miško galiūnų. Dabar Lietuvos miškuose jų galima aptikti iki 40, o Pašilių stumbryno aptvaruose (Panevėžio raj.) – 17.

Juokų maišelis

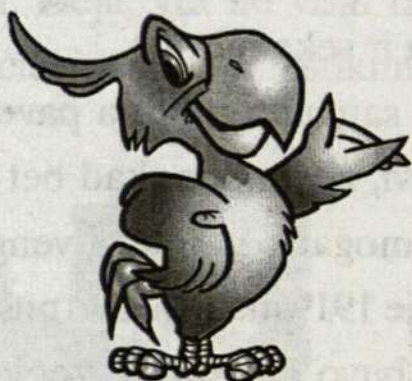

Buvo maišelis pilnas juokų
Išbiro, išlakstė – po vieną, po du.
Pasislėpė jie po "Eglutės" šakelėm,
Bus linksma skaityti vaikams ir tėveliams.

- Pažiūrėk, mama, šis žmogus neturi ant galvos nė vieno plauko.
- Nekalbėk taip garsiai, nes gali išgirsti.
- Tai negi jis šito dar nežino?

- Mama, - sako Tomas žiūrėdamas baletą, juk jos visos šoka pasistiebusios ant pirštų galų. Kodėl negalima parinkti aukštesnių mergaičių?

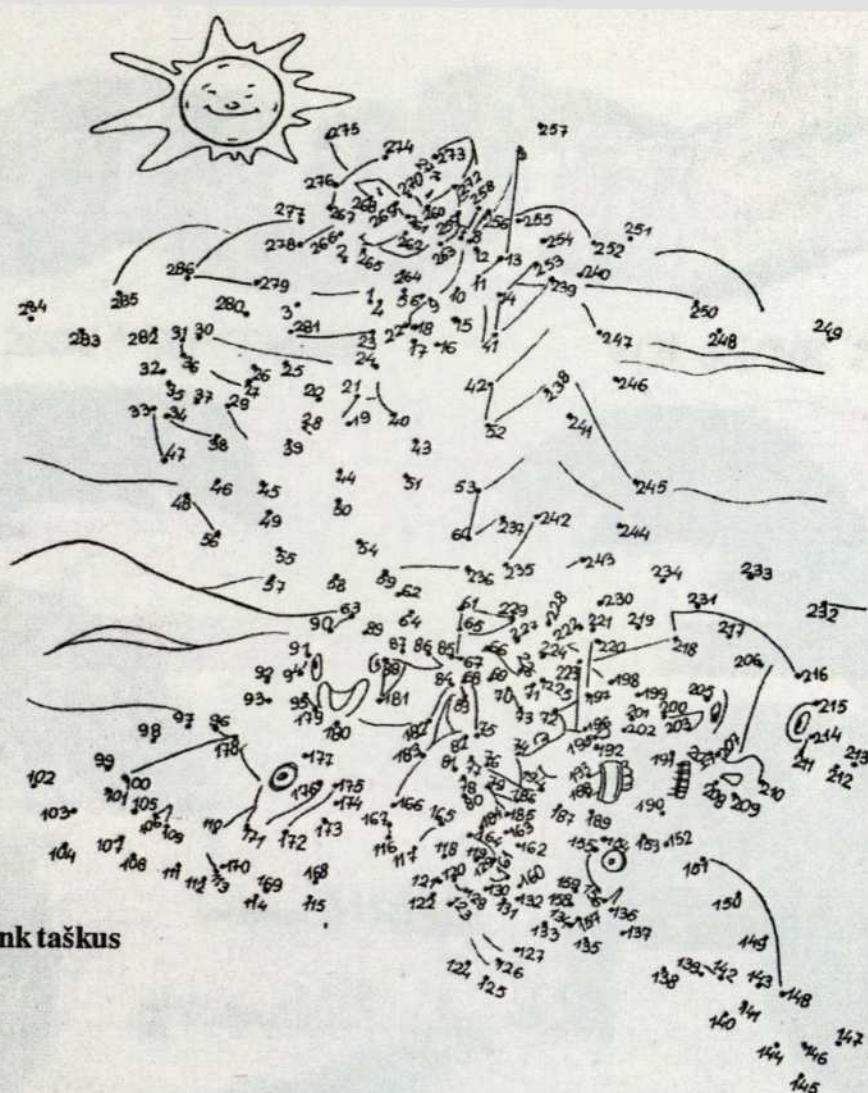

- Ar tai blogas ženklas, jei juoda katė seka iš paskos?
- Tai priklauso nuo to, kas tu esi – žmogus ar pelė.

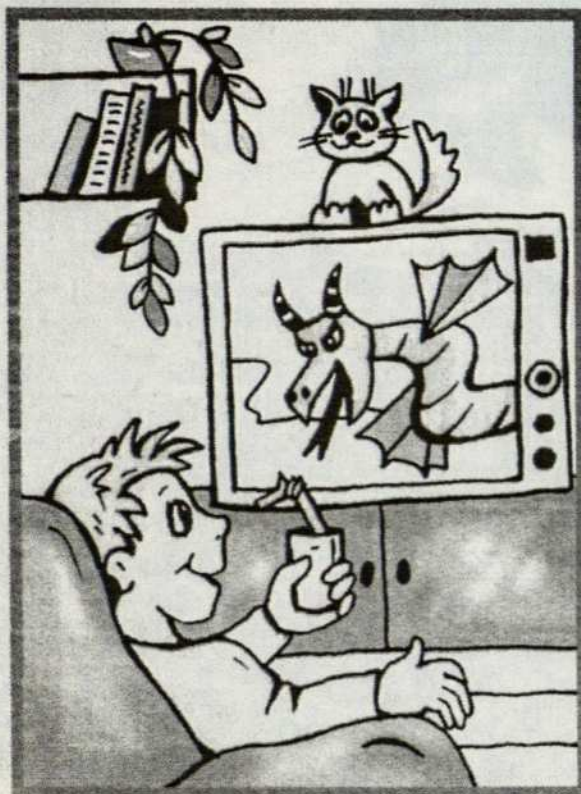
Mokytoja: „Tomai, kokios purvinos tavo rankos. Ką tu pasakytum, jei aš ateičiau į mokyklą išsitepusi?“

Tomas: „Aš būčiau toks mandagus, kad apie tai net neužsiminčiau...“

Sujunk taškus

Surask 10 skirtumų

ALP(LKA) 1785
2004, Nr. 6

Eglutė sveikina

Dominika Paulauskaitė

dėkoja už gražų bendradarbiavimą
ir
kviečia ateity prisidėti prie žurnaliuko
kūrybos.

Redaktorė ir
JAV LB Švietimo taryba
2003-2004 moko metai

Tokiais sveikinimo raštais buvo apdovanoti visi vaikai, kurių piešiniai ar rašiniai buvo spausdinti „Eglutėje“.

Rašykite, pieškit ir toliau, „Eglutė“ labai džiaugiasi turėdama tokią gražų būrį draugų!

ISSN 1078-411X

EGLUTĖ

8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL. 60465, USA

Tel. 708-430-1911